

Žánnej nevěří

Žán-nej ne-vě-ří, jak mě to tě-ší, když já u-hlí-dám
 4 mou nej-mi-lej-ší. Mu - sím ří - ci zrou - na,
 7 nic se ne-vy - rov - ná tý lás-ce na - ší.

2. Ale když přijde svátek, neděle,
 tu je mé srdce celé veselé,
 jak jen výdu z domu,
 vím že ji uhlídám
 ráno v kostele.

3. Já ji předejdu a čekám na ni,
 a ještě ji zvu k nám na snídani.
 Poudá: „Nemůžu jít,
 musím voběd strojit.
 Až po polenni.“

4. Když je muzika v naši vesnici
 a sejdou se tam mnozí chasníci,
 když já tam s ní přídu,
 tu mám hned vod lidu
 první lavici.

5. Ale jakmile vstanu vod stola
a se svou milou vstoupím do kola,
každý se vyhýbá,
na mou milou dívá
neb je jak střela.
6. A když ji jinčí k tanci chce vzítí,
vona se mě ptá, má-li s ním jítí –
a když řeknu: no di,
hned se zaškaredí –
de ušak s nechutí.
7. Ale jakmile hráti přestanou,
vona příběhne s vostrou domluvou –
já už víckrát nechci
se žánným jít k tanci –
jedině s tebou.
8. A když z hospody chceme odejítí,
vona za ruku hned mě uchytí –
a já se vobráším,
hned pivo zaplatím,
chci už pryč býti.
9. Dem vopaterně polle zábradlí,
abysme dolu s lauky nespalli –
a když svítí měsíc,
zajdem si trochu víc,
bysme vochlalli.

*Zazpívala mi babička Kynčlová – 1955
z Domu odpočinku ve Vrchlabí.*